

DE SPECIALE
MYTHISCHE OPERATIE

CM

de

speciale
mythische
operatie

De Speciale Mythische Operatie

© 2024 CJM

1e druk, april 2024

Auteur: CJM / Calvin Misiedjan

Vormgeving: CJM

ISBN: 9789465013398

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, geluidsband, elektronisch of op welke wijze dan ook, zonder schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor alle personages die echt (hebben) bestaan

1

Het is een gewone zondag, ergens in september. Op dit moment ben ik bezig met een tussenjaar. Tenminste, iets wat lijkt op een tussenjaar. Het is niet alsof ik ergens in een bergachtig landschap vol ravijnen en kliffen aan het backpacken ben. Of bij een wereldvreemd gezin ga couchsurfen. Integendeel. Ik ga zelfs niet over de Nederlandse landsgrens; moet je na-gaan.

Ik ga nog net over de provinciegrens. Ik had gisteren mijn eerste les op een weekendschool. *No worries*; ik wordt niet gebrainwasht. Het is niet alsof ik propaganda voor de kiezen krijg. Ik kan nog wel zelfstandig nadenken. En nee zeggen; iets waar ik sowieso goed in ben. Als ik toch propaganda krijg, is het kunstzinnige propaganda. Nogal wiesdes. Ik zit op een vooropleiding, voorbereidend op de kunstacademie.

Op dit moment ben ik net klaar met een stilleven. Mijn minuscule stukje houtskool drukte ik het afgelopen uur over een klein vel papier waarop ik tekende. Wetende dat verlopen en schaduwen mijn achilleshielen zijn,

probeerde ik deze elementen toch aan te brengen op de schaal. Op elke vrucht die er was. Of het nou de tros bananen, de mandarijnen of de appels waren. Op elke houtskoolstreek volgde een veeg met mijn vinger. Of anders wel met mijn gum. Die het kleurverschil toch niet kon accentueren. Niet voldoende; dat grijs op het vel bleef even grijs.

De tekening heb ik om twaalf uur, na drie uur tekenen, niet afgemaakt. Mijn soort mensen focussen zich op de details, wordt er gezegd. Dat doe ik ook. Die details. Dat ene blad op de mandarijn. Of die steel op de appel. Ik kon het niet laten, maar ook niet afmaken. Want ja, ik moest ook multitasken.

De radio stond immers aan. Het eerste programma ging over de natuur. Het tweede programma over de geschiedenis. Dan zijn mijn ogen en mijn ene oor gericht op de tekening en het andere oor op het beeld. Mijn hoofd kon ik helaas niet in tweeën splitsen op dat moment. Maar nu was dat niet ten koste gegaan van de tekening. Hij was nog steeds spot on. Tenminste: dat hoopte ik. Want dat zou achteraf altijd anders kunnen zijn.

Op het moment dat ik aan het lunchen ben, gaan m'n vingers over het display van mijn telefoon. Voor een deel is het gewoon scrollen zonder doel. Filmpjes, foto's en reels wisselen zich af. En dan ... dan krijg ik een appje binnen. Van een mede-alumnus. Aaron welteverstaan. Dit schrijft hij:

Faka broeder,

Samen ergens chillen?

Ik weet het niet. Als ik klaar ben met eten, wil ik niet zomaar naar buiten gaan. Dat kan wel, maar dan gaat het meteen fout. Dan gaat mijn maag protesteren. Want ik moet mijn ros van staal van stal halen. Ik loop niet

graag lange afstanden. Ik ben geen atleet, hooguit een mountainbiker. In het ergste geval braak ik. Dan vraag ik mijzelf zelfs af of je leven nog doorgaat. Nee, Calvin, denk ik dan. Deze misère moet je jezelf niet gunnen. Daarom vraag ik aan Aaron het volgende:

Kan het later in de middag? Plz

De jongen in kwestie:

Mmm ... misschien.

Wat een antwoord, man. Alsof ik daaraan iets heb. Ik stel de vraag dringender:

Kun je later deze dag of niet?

Mijn maatje voelt zich gedwongen om meteen te antwoorden. En dat doet hij ook:

Goed, man. Zou je om 16:00 uur kunnen?

Vier uur. Een redelijk tijdstip om ergens te hangen. Dit schrijf ik naar hem:

Ja.

Wat volgt er? Een duim omhoog. Een impliciete code, iets wat ons soort mensen volgens 'de logen en de gogen' ook niet lijken te verstaan. Ik wel.

Hij heeft er zin in. Ik ook, trouwens. Ik spreek niet vaak met vrienden af. Deze mogelijkheid moet ik met gouden handen aangrijpen.

Het is vier uur als het zover is. Zoals beloofd maak ik mij klaar om af te spreken. Dat afspreken doen we bij Almere Centrum, het hoofdstation van Almere. Dat is niet ver fietsen.

Op een gegeven moment sta ik in de stationshal. Ik zit daar, in het ruim opgezette gebouw vol glas. Ergens in het middelpunt, zodat ik alles om mij heen goed waarnemen kan. Links van me zie ik drommen mensen van en naar de perrons en de uitgangen lopen. Enkele personen proberen hun zaken te regelen bij de kaartautomaten. Her en der hoor ik een paar majeurklanken van de stationspiano. Het opgewekte spel past precies bij de zonnige dag dat het vandaag is.

Ik kijk op mijn telefoon. 16:10 uur. Aaron zou er toch moeten zijn? Waar hangt die gozer nou? Alhoewel ... waarom het hém verwijten? Misschien ligt het wel aan de NS. Of, beter geschreven, de Nefaste Spoorwegen. Het zou me niets verbazen als er ergens in Overijssel de bovenleiding is geknapt en daardoor de hele dienstregeling is verkloot. En er om wat voor reden dan ook een enkele trein - niet eens een *fucking* boemeltreintje - naar Almere kan rijden. Maar nee. Daar ligt het niet aan. Volgens de NS rijden de treinen van en naar Almere gewoon. Dat moet ook wel: het is geen Arriva, welke haar naam écht geen eer aan doet.

Ergo: Aaron kan op elk moment aankomen. Lekker dan. Voor hetzelfde geld wacht ik hier een eeuwigheid. Ik zet de muziek nog harder. Ook al is er geen hond te bekennen in de stationshal, geluid is geluid. Het enige geluid waar ik nu voor open sta, is die uit mijn telefoon.

Niet zomaar geluid; muziek welteverstaan. Nederlandstalige muziek. 'Over 100 jaar zijn we allemaal dood', hoor ik. 'Over 100 jaar zijn we alle-